

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 1397/05
09.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Газиводе, председника већа, Соње Манојловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из чл.245. став 3. Основног кривичног закона, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Ваљеву и браниоца оптуженог А, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Ваљеву К.19/05 од 27.05.2005. године, после седнице већа одржане у смислу чл.375. ЗКП, дана 09.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Поводом жалби Окружног јавног тужиоца у Ваљеву и браниоца оптуженог АА, а по службеној дужности, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Ваљеву К.19/05 од 27.05.2005. године, само у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што Врховни суд налази да се у радњама оптуженог АА описаним у изреци првостепене пресуде стичу сва законска обележја кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из чл.246. став 4. у вези става 3. Кривичног законика ("Сл.гласник РС", бр.85/05 од 06.10.2005. године), па оптуженог АА за то кривично дело ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 5 - пет месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 20.12.2004. године до 27.05.2005. године, а жалбе Окружног јавног тужиоца у Ваљеву и браниоца оптуженог АА ОДБИЈАЈУ као неосноване.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Ваљеву К.19/05 од 27.05.2005. године оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из чл.245. став 3. ОКЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 5 - пет месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 20.12.2004. године до 27.05.2005. године; од оптуженог АА одузета је опојна дрога "хероин" у количини од 0,79 грама, на основу чл.69. и 245. став 5. ОКЗ; оптужени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Ваљеву због одлуке о казни, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени осудити на казну затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да се пресуда преиначи и оптужени на основу чл.355. тач.3. ЗКП ослободи од оптужбе или да се укине и предмет врати на поновно суђење; жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени оптужени и бранилац.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.1560/05 од 26.08.2005. године предложио је да се жалба Окружног јавног тужиоца у Ваљеву уважи и првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени АА осудити на строжу казну, а да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца поднео је бранилац оптуженог, адвокат АА, с предлогом да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Врховни суд Србије је одржао седницу већа у смислу чл.375. ЗКП у одсуству уредно обавештених Окружног јавног тужиоца, оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, размотрио је списе предмета заједно са побијаном пресудом па је по оцени навода жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл.380. став 1. тач.1. ЗКП).

Жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. став 1. тач.11. ЗКП и погрешно утврђеног чињеничног стања. При томе се истиче да изведени докази не указују на тврдњу суда да је оптужени држао дрогу за сопствену употребу. Напротив, то пориче оптужени а и његова мајка ЋЋ, наводећи да зна чија је дрога али да не жели да каже. При томе, по жалби и сведоци ББ, ВВ и ГГ, чији се искази цитирају, не потврђују да је оптужени пронађену дрогу користио за личну употребу што не тврди ни девојка оптуженог сведокиња ДД, па све наведено указује да у побијаној пресуди недостају разлози о одлучним чињеницама. И на крају, по жалби, суд селективно оцењује одбрану оптуженог, прихватајући је у делу који се односи на догађај у Градском парку на __, а не прихватајући је у погледу држања дроге, која је пронађена у стану његове мајке, што је неразумљиво.

Врховни суд налази да је жалба браниоца оптуженог неоснована. Побијана пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама у погледу извршења кривичног дела у питању, а исти се заснивају на правилној оцени одбране оптуженог и сведока на које жалба указује, при чему чињенично стање није доведено у сумњу.

Наиме, сведоци ББ, ВВ и ГГ су на веома јасан начин описали да је пронађена дрога у просторији у којој је боравио оптужени. При томе је сведок ББ изјавио да је пакетић који је он пронашао био на потпуно видном месту, сведок ВВ је навео да је он лично у делу собе између кревета и полице уочио згужвану фолију од кутије од цигарета коју је подигао са пода и отворио, те је ту било још пет спакованих пакетића, а сведок ГГ на веома детаљан начин описује где је и како он пронашао дрогу, како је то описано на стр.4. став последњи образложења пресуде. Стога је првостепени суд ценећи исказе наведених сведока у овом погледу, одбрану оптуженог није прихватио у делу где помиње да ништа не зна о шест пакетића у којима је била упакована дрога "хероин" а који су пронађени баш у његовој соби, те дао ваљане разлоге на стр.3. став последњи образложења пресуде који потврђују да је оптужени неовлашћено, ради личне употребе, у просторијама стана своје мајке, држао опојну дрогу "хероин". При томе суд је правилно оценио исказ сведокиње ЋЋ, мајке оптуженог, дајући о томе разлоге на стр.6. став 2. и 3. образложења, као и исказ сведокиње ДД која нема сазнања о томе да ли је оптужени у спорном периоду држао и уживао дрогу.

Остали жалбени наводи браниоца оптуженог, којима се првостепена пресуда оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нису од битног значаја за исход кривичног поступка.

Међутим, како је после доношења првостепене пресуде дана 01.01.2006. године ступио на снагу Кривични законик ("Сл.гласник РС" бр.85/05 од 06.10.2005. године), у даљем тексту КЗ, по којем се у радњама описаним у изреци првостепене пресуде стичу законска обележја кривичног дела из чл.246. став 4. у вези става 3. а којим чланом је прописано да се оптужени може ослободити од казне, што је за оптуженог блаже од казне прописане чл.245. став 3. ОКЗ - новчане казне или затвора до 3 - три године, то је Врховни суд применио Кривични законик као блажи за оптуженог, сходно одредби чл.5. став 2. КЗ.

Стога је овај суд у односу на оптуженог, а поступајући у смислу чл.380. став 1. тач.2. ЗКП, преиначио првостепену пресуду по службеној дужности у погледу правне квалификације кривичног дела налазећи да се у радњама оптуженог АА стичу сва законска обележја кривичног дела из чл.246. став 4. у вези става 3. Кривичног законика.

Зато се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог о томе да није доказано да је АА извршио кривично дело у питању са предлогом да буде ослобођен од оптужбе по основу из чл.355. тач.3. ЗКП, показују неоснованим.

Како је оптужени преиначењем првостепене пресуде у погледу правне квалификације дела оглашен кривим за кривично дело из чл.246. став 4. у вези става 3. Кривичног законика, он је овом пресудом осуђен на исту казну затвора као и у првостепеној у трајању од 5 - пет месеци са урачунавањем времена проведеног у притвору. Приликом одмеравања казне суд је имао у виду олакшавајуће околности, обзиром да је оптужени лошег здравственог стања и болује од "хепатитиса Ц", што је видљиво из медицинске документације у списима, те да је од извршења кривичног дела протекло извесно време, јер је дело извршено 2004. године. Међутим, отежавајућа околност која се односи на ранију осуђиваност оптуженог за исто кривично дело из чл.245. став 1. КЗ СРЈ за које је био осуђен на казну затвора у трајању од 9 - девет месеци указује да нема разлога за ослобођење од казне оптуженог без обзира што Кривични законик предвиђа такву могућност, нити да постоје разлози за изрицање казне затвора у дужем или краћем временском трајању. Дакле, по налажењу овога суда овако изречена казна затвора је довољна и нужна за остваривање у закону предвиђене сврхе кажњавања из чл.42. КЗ.

Зато се супротни жалбени наводи Окружног јавног тужиоца са предлогом изрицања казне затвора у дужем временском трајању као и они на које указује жалба браниоца оптуженог са предлогом ослобођења од кривичне одговорности показују неоснованим.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета опојне дроге заснива се на правилној примени одредбе чл.69. и чл.245. став 5. ОКЗ који је важио у време извршења кривичног дела и у сагласности је са одредбом чл.87. став 1. и чл.246. став 7. сада важећег Кривичног законика, па се законитост и правилност изрицања исте ни жалбама не доводи у сумњу.

Са изнетих разлога, а на основу чл.391. став 1. ЗКП и чл.388. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија

Слободан Газивода, с.р.

З а п и с н и ч а р

Свјетлана Николић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг